

ако не найпре постала, а оно најживлѣ при-
мила се и међу њима најбрже и највише раз-
пространила се. Одъ садашњи млађи Слависта
врло є мало њи, кои небы баръ што одъ другиѣ
Славянски нарѣчїя знали и читали. У Шафари-
ковой повѣстници Славянске књижевности
видили су се Славяни као на великомъ каквомъ
огледалу съ усхићенїемъ, удивленїемъ и чи-
стомъ свестѣу први путъ у систематичнимъ ре-
ду и явно предъ очима Европе као єданъ на
родъ. Како красно и лепо мисли и пише и-
сти Шаффарикъ о овомъ предмету у Лѣтопи-
су Ческогъ музеума 1833 св. I. стр. 3 — 4.
„Као што наравна любовъ племените рођаке
челядъ єдне фамилиє, башъ да они єдно одъ
другогъ и подалѣ удалѣни живе, опетъ часъ
явно и дѣятелно, часъ баръ у спокойной чез-
њи срдца тесно скопчава и къ ономе привла-
чи, да при искуству свакидашњи судба живо-
ти приятельска чувствованя узаймно подѣлю-
ю: тако исто и наклоность, коя обычно срод-
не народе, граде єдногъ првобитногъ стабла
къ међусобной любви и почитанию води,
єсть єданъ скупощенни природе даръ, кои чо-
вечество украшава. У обоимъ случаевма
открива намъ се непостижима премудрость
добротворењегъ Божиєгъ промисла, єръ ова
на тврдомъ овомъ темелю, на сладкомъ о-
вомъ унутарњомъ сострастию најяче свезе
скопчава, кое су уговори како домањегъ тако
и дружєвногъ или грађанскогъ живота, а стимъ